

KAPITÁNŮV PLÁŠŤ (pozor: jména nejsou vždy autentické!)

Po kapitulaci v květnu 1945 proudily dlouhé kolony poražené německé armády městem směrem do Rakouska, zanechávající na výpadovkách obrovské množství válečného materiálu, především munice a karabin (krátkých pušek).

I velké množství mrtvých koní leželo v silničních příkopech. Následně obsadila město Rudá armáda a zřídila v jedné budově na náměstí (Ringplatz) velitelství.

Současně obsadily americké vojenské oddíly západní část města, o několik dní později se ale stáhly zpět za železniční trať vedoucí do Rakouska, a vzdálené jen několik kilometrů.

Někteří z několika málo místních Čechů se ujali civilní správy.

Zakrátko ale byli vystřídáni krajany z vnitrozemí.

Začátkem července byl do města dodatečně přeložen ještě sovětský tankový oddíl. Jeho velitelem byl Ilja Bišic. Od českých úřadů dostal přidělený byt v Jonasově domě v Budějovické ulici.

Pro svých dvanáct tanků, byly to proslulé T 34, dal na blízké louce postavit z jedné strany otevřenou dřevěnou remízu s pultovou střechou. Uvnitř byly tanky umístěny jako na přehlídce.

Kapitán se cítil u svých hostitelů, jak později neopomíjel zdůrazňovat, vysloveně dobře.

Rodina sestávala – vyjma vdaných dcer, které

DER MANTEL DES KAPITÄN (Achtung, die Namen sind nicht immer authentisch!)

Nach der Kapitulation im Mai 1945 strömten große Teile der geschlagenen deutschen Armee durch die Stadt in Richtung Österreich, an den Ausfallstraßen riesige Mengen an Kriegsmaterial, vorwiegend Munition und Karabiner zurücklassend.

Auch eine beträchtliche Anzahl toter Pferde lag in den Straßengraben. Anschließend besetzte die Rote Armee die Stadt und errichtete in einem Gebäude am Ringplatz eine Kommandantur.

Zur gleichen Zeit besetzten amerikanische Truppen den Westteil der Stadt, zogen sich aber einige Tage später hinter die wenige Kilometer entfernte, nach Österreich führende Bahnlinie zurück.

Einige der wenigen ortsansässigen Tschechen übernahmen die Zivilverwaltung. Sie wurden aber kurze Zeit später von ihren Landsleuten aus dem Inneren des Landes abgelöst.

Anfang Juli wurde zusätzlich eine sowjetische Panzerabteilung in die Stadt verlegt. Ihr Kommandeur war Kapitän Ilja Bischitz. Er bekam von den tschechischen Behörden eine Wohnung im Jonas-Haus in der Budweiser Straße zugewiesen.

Für seine zwölf Panzer, es waren die bekannten T 34, ließ er auf einer nahegelegenen Wiese eine nach einer Seite offene, mit einem Pultdach versehene Remise aus Holz erstellen, in der die Panzer wie zu einer Parade aufgefahren wurden.

Der Kapitän hatte sich, wie er später immer wieder betonte, bei seinen Wirtsleuten ausgesprochen wohlgefühlt.

Die Familie bestand - ausgenommen die sich

byly již z domu – ze 67leté majitelky usedlosti, její 37leté dcery a jejího 13letého syna.

O manželu dcery, byl příslušníkem německé armády, chyběla až do té doby jakákoli zpráva.

Výraz Bišicova obličej je již vyjadřoval uspokojení, když kráčel nahoru po širokém schodišti ve vestibulu, potaženém červeným běhounem a opatřeném na jedné straně balustrádou vyřezávanou z olivově zeleného dřeva.

Kapitán obýval dvě nejlépe vybavené místnosti v celém domě, obývací pokoj a ložnici, stylový nábytek z období Art Deco byl vyroben z kavkazského ořechu s překrásnými dýhami.

Z ebenového dřeva se světlými vložkami pak byl malý stolek se třemi židlemi v kuřáckém koutě, dobře zapadající mezi ostatní nábytek obývacího pokoje – pohovku, stůl, křesla s opěrkou pro ruce, příborník a psací stůl.

Nad pohovkou visel obraz 1,00 x 1,50 metru, s černým širokým rámem z ebenového dřeva.

Znázorňoval stepní krajinu.

Zařízení doplňovala dva metry vysoká černá kachlová kamna, kterými bylo v případě potřeby možné při otevření dveří vyhřát i ložnici.

Obraz nad pohovkou pocházel od jednoho Bavora židovského vyznání, který ještě se svým movitým majetkem měl možnost ze Třetí říše uprchnout.

bereits außerhalb des Hauses befindlichen verheirateten Töchter - aus der 67-jährigen Besitzerin des Anwesens, deren 37-jährigen Tochter sowie deren 13-jährigem Sohn. Vom Ehemann der Tochter, er war Angehöriger der deutschen Armee, fehlte bis dahin jede Nachricht.

Bischitzs Gesichtszüge drückten bereits Wohlgefallen aus, als er die mit einem roten Läufer bespannte und die an einer Seite mit einer aus Holz geschnitzten olivgrünen Balustrade versehene breite Treppe des Vestibüls empor schritt.

Der Kapitän bewohnte die beiden bestausgestatteten Räume des ganzen Hauses. Wohn- und Schlafzimmer, Möbel aus der Stilepoche des Art Deco, waren mit herrlichen Furnieren aus kaukasischer Nuss gefertigt.

Aus Ebenholz mit hellen Einlagen das Tischchen mit den drei Stühlen in der Raucherecke, die sich gut in die übrigen Möbel des Wohnzimmers - Sofa, Tisch, Armlehnstühle, Buffett und Schreibtisch - einfügte.

Über dem Sofa hing ein 1,00 x 1,50 Meter großes Bild, gerahmt in schwarzem, breitem Rahmen aus Ebenholz. Es stellte eine Heidelandschaft dar. Ein zwei Meter hoher schwarzer Kachelofen, der bei Bedarf bei offenstehender Tür das Schlafzimmer mit erwärmte, vervollständigte die Einrichtung.

Das Bild über dem Sofa stammte von einem Bayern mosaischen Glaubens, der noch mit seinem beweglichen Eigentum die Möglichkeit hatte, aus dem Dritten Reich zu fliehen.

Obýval se svou neteří a její dcerou dům u kaštanové zahrady Jonasova domu.

Krátce před vpádem německých vojsk v roce 1938 opustil pouze s několika kufry Československo, aby se přes Maďarsko a Jugoslávii vystěhoval do Austrálie. „Ale proč tak daleko?“ ptala se ho hostitelka.

Pan Freundlich nasadil ustaraný výraz: „Uvidíte, paní Pflügler, Hitler půjde až k Černému moři.“

Ilja Bišic byl rázný, důstojník, ve věku 26 let. Sotva středně vysoký, štíhlý, ale přesto statné postavy. Svě hnědé vlnité vlasy měl sčesané dozadu.

Kromě svých poněkud plných tváří to byl dobře vypadající muž.

Hovořil bezchybnou němčinou, i když s přízvukem, a obdivoval německou kulturu, samozřejmě vedle ruské.

Také byl obdivovatelem Bismarcka a především - Mackensena.

Hovořil-li o Schillerovi a Goethem, sršel nadšením a byl očividně zklamaný, že 13letý syn dcery domu věděl o těchto dvou velikánech klasické literatury podstatně méně než o Karlu Mayovi.

Pokud nebyl služebně na cestách, snídal pravidelně v kruhu rodiny.

V době podávání ostatních jídel byl vždy mimo dům.

Zatímco v této době tato domácnost překypovala blahobytným životem, protože důstojník obstaral velké množství potravin, vládl ve městě a jeho okolí kromě nedostatku jídla ještě také jasný teror.

Er bewohnte mit seiner Nichte und deren Tochter das Haus am Kastaniengarten des Jonashauses.

Kurz vor dem Einmarsch der deutschen Truppen im Jahre 1938 verließ er mit nur einigen Koffern die Tschechoslowakei, um sich über Ungarn und Jugoslawien nach Australien abzusetzen. „Aber warum denn so weit?“, fragte ihn die Wirtin.

Herr Freundlich machte ein besorgtes Gesicht: „Sie werden sehen, Frau Pflügler, Hitler geht bis ans Schwarze Meer.“

Ilja Bischitz war ein schneidiger Offizier von 26 Jahren. Knapp mittelgroß, schlank, aber trotzdem von kräftiger Statur. Sein braunes gewelltes Haar trug er nach hinten gekämmt.

Außer seinen etwas fülligen Backen war er ein gutaussehender Mann. Er sprach ein fehlerloses Deutsch, allerdings mit Akzent und begeisterte sich für deutsche Kultur, natürlich neben der russischen.

Auch war er ein Bewunderer von Bismarck und vor allem - Mackensen. Sprach er über Schiller und Goethe, kam er ins Schwärmen und war offensichtlich enttäuscht, dass der 13-jährige Sohn der Tochter des Hauses über diese beiden Klassiker erheblich weniger wusste als über Karl May.

Das Frühstück nahm er, soweit er nicht dienstlich unterwegs war, regelmäßig im Kreise der Familie ein. Zu den übrigen Mahlzeiten war er stets außer Haus.

Während in dieser Zeit in diesem Haushalt üppig gelebt wurde, da der Offizier jede Menge Lebensmittel herbeischaffte, herrschte in Stadt und Umgebung neben dem Mangel an Essbarem noch zusätzlich der blanke Terror.

Lidé byli většinou nevinně zatýkáni a strašlivě týráni, rodiny okrádány o svůj majetek a ze svých bytů vyháněny.

Kapitán ale držel nad rodinou svou ochrannou ruku, jako orel svými perutěmi chrání mláďata.

Žádný Čech, ani ve vysokém postavení, by neměl odvahu odporovat sovětskému důstojníkovi.

Bišic se rozhodl, oslavit své narozeniny ve svém bytě. Pro tento účel mu byla do největšího pokoje postaven dlouhý stůl, kolem kterého mohlo sedět nejméně 12 hostů – všichni byli důstojníci.

Byl na ně hezký pohled v jejich zlato-žluto-zelených parádních uniformách se zlatými výložkami, černými podélnými pruhy uprostřed, osazenými až čtyřmi hvězdami.

Obsluhoval je nájemce hostince, který se nacházel dole a ve zmatku po válečné porážce již nebyl v provozu.

Přípravu hlavních jídel převzaly obě dámy domu. Dezert a moučníky cukrář.

Podávala se hovězí polévka s játrovými knedlíčky, vepřová a jehněčí pečeně s těstovinami a rýží, se zeleným a zelným salátem.

K tomu se pilo červené víno z dolnorakouského regionu Weinviertel. Následovala pak vanilková zmrzlina, pro jejíž přípravu se nešetřilo žloutky, se šlehačkou.

Menschen, meist unschuldig, wurden verhaftet und entsetzlich misshandelt, Familien ihres Eigentums beraubt und aus ihren Wohnungen vertrieben. Doch der Kapitän hielt seine Hände schützend über die Familie wie Adler die Fittiche über ihre Jungen.

Kein Tscheche, selbst in hoher Position, hätte den Mut besessen, gegen einen sowjetischen Offizier vorzugehen.

Bischitz entschloss sich, seinen Geburtstag in seiner Wohnung zu begehen. Dazu wurde im größten Raum eine lange Tafel aufgebaut, die mindestens zwölf Gästen - es waren alles Offiziere - Platz bot.

Sie waren schön anzusehen in ihren gold-gelb-grünen Paradeuniformen mit goldfarbenen Schulterstücken, die schwarzen Längsstreifen in deren Mitte, mit bis zu vier schwarzen Sternen besetzt.

Serviert wurde vom Pächter der darunter liegenden Gastwirtschaft, die in den Wirren des Zusammenbruchs nicht mehr im Betrieb war.

Die Zubereitung der Hauptgerichte übernahmen die beiden Damen des Hauses. Das Dessert und die Mehlspeisen der Zuckerbäcker.

Es gab Rindssuppe mit Leberknödeln, Schweine- und Lambraten mit Teigwaren und Reis sowie grünen Salat und Krautsalat.

Dazu wurde Rotwein aus dem Niederösterreichischen Weinviertel gereicht. Anschließend wurde Vanilleeis, das aus jeder Menge Eidotter zubereitet war, mit Schlagsahne gereicht.

Mezi obědem a odpolední kávou se konala hudební produkce, kterou obstarala dcera domu, výborná houslistka.

Na přání kapitána zazněly pasáže z první věty houslového koncertu Petra Iljiče Čajkovského, pro který kapitán obstaral noty.

Následně zahrála virtuoska veselou ale přesto také melancholickou českou lidovou písničku „Okolo frýdku cestička, ...když jsem šel po ní jedenkrát ...“.

V čele stolu, na čestném místě, které mu náleželo, seděl podplukovník Kluev. Měl nejvyšší důstojnickou hodnost potažmo byl nejrespektovanější osobou stolní společnosti, starší, kulatější bělovlasý pán s knírem.

Po hudebním vystoupení se zvedl a políbil dámě při trvajícím potlesku důstojníků ruku. Pak se podávala zřejmě nezbytná vodka.

Alkohol rozvazoval pánům pomalu jazyk.

Nadporučík Musičenko, malý, štíhlý, živý muž v tmavě modrých kalhotách, které ho prý řadily do hodnosti komisaře, chtěl od dcery domu za každou cenu vědět, proč jsou Němci názoru, že Rusko oproti Americe (míněny byly Spojené státy) údajně nemá žádnou kulturu.

Dáma odpověděla, že se o Spojených státech říká, že jsou nejpokrokovější a technicky nejvyvinutější zemí světa a že se často propadá omylu v tom smyslu, že se pokrok zaměňuje s kulturou.

Zwischen Mittagessen und Nachmittagskaffee erfolgte eine musikalische Darbietung, dargebracht von der Tochter des Hauses, die sehr gut das Violinspiel beherrschte.

Auf Wunsch des Kapitäns erklangen Auszüge aus dem ersten Satz des Violinkonzertes von P. Tschaikowsky dessen Noten er besorgte.

Anschließend spielte die Virtuosin eine heitere, und doch auch melancholisch klingende böhmische Volksweise. „Okolo frýdku cestička, ... když jsem šel po ní jedenkrát ...“ („Rund um den Friedhof führt ein Weg ... als ich einmal darauf ging“).

An der Stirnseite des Tisches, auf dem ihm zustehenden Ehrenplatz, saß Oberstleutnant Klujew. Er war der ranghöchste Offizier bzw. die Respektsperson der Tafelrunde, ein älterer, wohlbeleibter Herr mit weißem Haar und Schnurrbart.

Nach der musikalischen Darbietung erhob er sich und küsste der Dame unter dem Applaus der Offiziere die Hand. Danach wurde der scheinbar unvermeidliche Wodka gereicht.

Der Alkohol löste den Herren langsam die Zunge. Oberleutnant Mussitschenko, ein kleiner, schlanker, agiler Herr in dunkelblauer Hose, die ihn angeblich als Kommissar auswies, wollte von der Tochter des Hauses partout wissen, wieso die Deutschen der Ansicht sind, dass Russland im Gegensatz zu Amerika (gemeint waren die Vereinigten Staaten) keine Kultur besitzen würde.

Die Dame antwortete, dass die Vereinigten Staaten in dem Ruf stünden, das fortschrittlichste und technisch am weitesten entwickelte Land der Welt zu sein, und man vielfach dem Irrtum verfiel, Fortschritt mit Kultur zu verwechseln.

„Je to mladá země“, řekla, „s výjimkou indiánské kultury, takže obsáhlejší srovnávání Ameriky s Ruskem jakož i s Evropou na čistě kulturní úrovni není možné.“

Zdálo se, že se tato odpověď důstojníkovi líbila. Také podplukovník, který rozhovor pozorně sledoval, souhlasně kývl.

K odpolední kávě se podávaly lahodné moučnický, známé ještě z časů Podunajské monarchie, vídeňské punčové a maďarské Esterházy dorty.

Starý cukrář, jinak tomu ani nemohlo být, byl mistr svého oboru a byla radost vidět ho, jak dopoledne v kuchyni ze zdobícího sáčku zkrášloval své výrobky.

Chvála hostů byla v hojnosti tomu odpovídající.

Hostina končila přípitky a živio pro Stalina a některé ruské maršály.

Toto všechno přirozeně s notnou dávkou alkoholu.

Kromě oblasti své působnosti jako tankový důstojník, vykonával kapitán ještě jednu činnost, která zůstala jeho hostitelům utajená a která vyžadovala styky s českými a rakouskými úřady.

K tomu měl k dispozici služební vůz. On, který se jinak projevoval tak otevřeně, o tom nikdy nemluvil.

Jedna z jeho kontaktních osob byl na české straně starosta Drobny (?):

asi čtyřicet let starý, dobře vypadající muž vysoké postavy, ženatý a otec dvou dcer ve věku čtyř a pěti let, k jehož oblíbené činnosti patřilo plivat na německé ženy, které bylo možno poznat podle bílých pásek na rukáve s černým N uprostřed.

„Es ist ein junges Land“, sagte sie, „von der indianischen Kultur abgesehen, so dass ein umfassender Vergleich mit Russland wie mit Europa allgemein auf rein kultureller Ebene abwegig ist.“

Diese Antwort schien dem Offizier zu gefallen. Auch der Oberstleutnant, der das Gespräch aufmerksam verfolgte, nickte verständnisvoll.

Zum Nachmittagskaffee gab es die bereits aus den Zeiten der Donaumonarchie bekannten, hervorragend schmeckenden Mehlspeisen, die Wiener Punsch- und die ungarische Esterházy-Torte. Der alte Zuckerbäcker, wie sollte es anders sein, war ein Meister seines Faches und es war eine Lust zu sehen, wie er am Vormittag in der Küche aus dem Spritzbeutel seine Produkte garnierte.

Das Lob der Gäste war dementsprechend überschwänglich. Die Tafel endete mit Trinksprüchen und dem Hochlebenlassen von Stalin und einiger russischer Marschälle. All dies natürlich mit reichlich Alkohol.

Außer seinem Aufgabenbereich als Panzeroffizier besaß der Kapitän noch eine Tätigkeit, die seinen Wirtsleuten verborgen blieb und die Kontakte mit tschechischen und österreichischen Behörden erforderte.

Dazu wurde ihm ein Dienstwagen zur Verfügung gestellt. Er, der sich sonst sehr aufgeschlossen zeigte, sprach nie darüber. Eine seiner Kontaktpersonen waren auf tschechischer Seite Bürgermeister **Drobny (?)**: Ein etwa vierzig Jahre alter, gut aussehender, großer Mann, verheiratet und Vater zweier zwischen vier und fünf Jahre alten Töchtern, zu deren Lieblingsbeschäftigung es zählte, deutsche Frauen, die an den weißen Armbinden mit einem schwarzen N in der Mitte erkennbar waren, zu bespuken.

Drobný, který manželskou věrnost nebral až tak vážně, byl pro své milostné románky znám po celém městě.

Jedna z jeho milenek byla Hilda Moser (?), žena továrníka ze Štýrského Hradce, který kvůli náletům během války přemístil části své továrny mimo město, a žil se svojí rodinou ve velké secesní vile.

Když jednoho večera rodina pana Mosera s prarodiči a dětmi – paní Moser tam tehdy nebyla – seděla v útulném obývacím pokoji, otevřely se dveře – domy se tenkrát nezamykaly až do doby, než se šlo spát – a objevila se paní Drobná a kradmo se rozhlížela.

Jak se ukázalo, hledala ta paní svého muže.

Teprve na základě této události se rodina Moserů dověděla, že paní domu je milenkou pana starosty Drobného.

Další styčná osoba kapitána byl Truhlář (?), který v tomto městečku měl hlavní slovo.

Pán kolem 35, středně velký a štíhlý, s bledým obličejem a vlnitými tmavými vlasy.

Měl asijsky líbezný rysy v obličeji s lehce vystouplými lícními kostmi, široké chřípí a širokou pusou.

Vždy se usmíval, což nevěstilo nic dobrého a jeho číhavý pohled neustále spočíval na svém protějšku.

Většinou nosil tmavou větrovku a šedé rajtky.

Jeho tenké nohy vězely v polovysokých černých holínkách.

S kapitánem se bavil pouze německy, protože

Drobný, der es mit der ehelichen Treue nicht so genau nahm, war für seine Armouren stadtbekannt. Eine seiner Geliebten war Hilde Moser (?), die Frau eines Grazer Fabrikanten, der wegen der Bombenangriffe während des Krieges Teile seiner Fabrik nach außerhalb der Stadt verlegt hatte und mit seiner Familie in einer großen Jugendstilvilla lebte.

Als eines Abends die Familie, Herr Moser mit den Großeltern und Kindern - Frau Moser fehlte zu diesem Zeitpunkt - im trauten Wohnzimmer beisammensaßen, öffnete sich die Tür, - die Häuser waren damals bis zum Zubettgehen nicht verschlossen - und Frau Drobný erschien, verstohlen umherblickend.

Wie sich herausstellte, suchte die Frau ihren Ehemann. Erst durch diesen Vorfall erfuhr Familie Moser, dass die Dame des Hauses die Geliebte des Herrn Bürgermeisters Drobný war.

Eine weitere Kontaktperson des Kapitäns war Truhlář (?), der in diesem Städtchen das Sagen hatte. Ein Herr um die 35, mittelgroß und schwächig, mit blassem Gesicht und gewelltem, dunklen Haar. Er hatte asiatisch anmutende Gesichtszüge mit leicht hervortretenden Backenknochen, breiten Nasenflügeln und breitem Mund.

Er lächelte immer, was nichts Gutes zu bedeuten hatte und sein lauernder Blick ruhte ständig auf seinem Gegenüber. Meist trug er eine dunkle Windjacke und eine graue Reithose.

Seine dünnen Beine steckten in halbhohen, schwarzen Stiefeln. Mit dem Kapitän unterhielt er sich nur auf Deutsch, da er diese Sprache gut beherrschte.

tento jazyk dobře ovládal.

Třetí do party byl Lepič (?), úředník obecní správy, pravá ruka starosty, resp. predestinovaného vykonavatele jeho nařízení.

Lepič byl sotva 30letý, vlastně hezký muž, kdyby neměl ostrý hranatý profil, který jeho obličej propůjčoval určitý výraz tvrdosti.

Skutečně z něj i v létě vycházela mrazivý chlad, bylo si lze těžko představit, že by se taky někdy mohl usmát.

Vždy byl korektně oblečený.

Nápadné byly vedle jeho černých rajtek perfektního střihu, hezké, z měkké kůže vyrobené černé holínky s přezkami na horním konci.

Bišic ani jednoho z těchto lidí nesnášel. Byli mu odporní a stýkal se s nimi pouze služebně. O několik týdnů později byli sovětští vojáci odveleni.

Po celé tři dny, od rána do večera, pochodovaly městem kolony v trojstupech směrem do Rakouska.

Jeden z posledních byl kapitán Ilja Bišic se svým tankovým oddílem. „Je mi líto“, řekl svým hostitelům, „ale nyní už pro Vás nemohu nic udělat.“

Sice jsem řekl Čechům, že uvažuji o tom, si ten byt ještě ponechat, protože jsem ještě na nějakou dobu službou přikázán v Rakousku v blízkosti hranice, to ale nesouhlasí, my jdeme rovnou do Ruska,

Nechám Vám tady svůj plášť a doufám, že

Der Dritte im Bunde war Lepič (?), ein Beamter der Gemeindeverwaltung, rechte Hand des Bürgermeisters bzw. prädestinierter Volkstrecker dessen Anordnungen.

Lepič war ein etwa 30-jähriger, eigentlich hübscher Mann, wäre nicht das scharfe, kantige Profil gewesen, das seinem Antlitz einen gewissen Ausdruck von Härte gab.

Tatsächlich ging von ihm selbst im Sommer eine eisige Kälte aus, so dass es schwer vorstellbar war, dass er auch einmal lachen könne. Gekleidet war er immer korrekt.

Auffallend waren neben seiner exzellent geschneiderten schwarzen Reithose die schönen, aus geschmeidigem Leder gearbeiteten schwarzen bis unter die Knie reichenden Schaftstiefel mit den am oberen Ende versehenen Schnallen.

Bischitz mochte alle diese Leute nicht. Sie waren ihm zuwider und er verkehrte nur dienstlich mit ihnen. Wochen später wurden die sowjetischen Truppen aus der Tschechoslowakei abgezogen. Drei Tage lang, von morgens bis abends, marschierten die Kolonnen in Dreierreihen durch die Stadt in Richtung Österreich.

Einer der letzten an der Reihe war Kapitän Ilja Bischitz mit seiner Panzerabteilung. „Es tut mir leid“, sagte er zu seinen Wirtsleuten, „aber ich kann für Sie jetzt nichts mehr tun.“

Zwar sage ich den Tschechen, dass ich die Wohnung noch zu behalten gedenke, da ich in Österreich nahe der Grenze noch einige Zeit stationiert bin, was aber nicht stimmt, denn wir gehen gleich nach Russland. Ich lasse Ihnen meinen Mantel da und hoffe, dass

Vám to na nějakou dobu pomůže.“

Od této doby visel tento kus oděvu v zastoupení jeho osoby na věšáku šatní stěny.

Byl to hezký světlešedý plášť do deště, z látky zdobené jemnými černými střípky.

Respekt budily zelené výložky s červeným podélným pruhem uprostřed a čtyřmi pěticípými zlatými hvězdami na každé z nich.

Po několika týdnech přišel pan Lepič, aby se ujistil, zda důstojník byt ještě má.

„Pan kapitán je ještě tady, jak vidím“, řekl, když viděl pověšený plášť.

Po dvou nebo třech dalších Lepičových „návštěvách“ v následujících měsících, které byly bezvýsledné, se objevil pan Truhlář.

V jeho doprovodu byl pan Urnenrot (?), starší úředník obecní správy, s obtížemi při chůzi.

„Kdy jste viděla kapitána naposledy?“ zeptal se vysoký úředník dcery domu.

Pokoušela se dát vyhýbavou odpověď.

„Snad tak před týdnem, přesně už to nevím.“

Jsem často mimo dům a moje matka (to skutečně souhlasilo) špatně slyší.“

„Odemkněte prosím ty dveře“, vyzval ženu ostrým tónem kontrastujícím s jeho jinak hranou žovialitou.

„Na moji zodpovědnost“, dodal ještě.

Měl pravděpodobně určité podezření, v bytě nenasmělovalo nic ani o přechodné

Ihnen dies eine Zeitlang hilft.“

Ab diesem Zeitpunkt hing das Kleidungsstück wie in Stellvertretung seiner Person an der Garderobenwand.

Es war ein schöner hellgrauer Regenmantel, dessen Stoff mit zarten, schwarzen Splintern durchsetzt und dessen respekteinflößende grünen Schulterstücke mit einem roten Längsstreifen in der Mitte und mit je vier fünfzackigen goldfarbenen Sternen versehen waren.

Nach einigen Wochen kam Herr Lepič, um sich zu vergewissern, ob der Offizier die Wohnung noch innehat. „Pan kapitán je ještě tady jak vidím (Herr Kapitán ist immer noch da wie ich sehe)“, sagte er, als er den Mantel hängen sah. Nach Lepič' weiteren zwei oder drei „Besuchen“ in den folgenden Monaten, die kein anderes Ergebnis brachten, erschien Herr Truhlář.

In seiner Begleitung befand sich Herr Urnenrot (?), ein älterer, gehbehinderter Beamter der Gemeindeverwaltung.

„Wann haben Sie denn den Kapitán zum letzten Mal gesehen?“ fragte der hohe Beamte die Tochter des Hauses. Diese versuchte eine ausweichende Antwort zu geben.

„Es war vor vielleicht einer Woche, ganz genau weiß ich es nicht mehr. Ich bin öfter außer Haus und meine Mutter ist (das stimmte tatsächlich) schwerhörig.“ „Schließen Sie bitte die Türe auf“, forderte er die Frau entgegen seiner sonstigen gespielten Jovialität in schroffem Ton auf. „Auf meine Verantwortung“, fügte er noch kurz hinzu.

Er hatte scheinbar einen bestimmten Verdacht. In der Wohnung deutete nichts auf eine auch nur vorübergehende Anwesenheit

přítomnosti kapitána.

Nejpozději nyní bylo pánům jasné, že byli po delší dobu uváděni v omyl určitým druhem atrapy.

„Ještě o nás uslyšíte, milostivá paní“, obrátil se opět k dámě svým navyklym sladkým způsobem.

Vzápětí sestupoval viditelně vztekle po schodech dolů a pan Ulmenrot klopytal za ním tak, jak to jeho postižení dovolovalo.

Jak později mělo vyjít najevo, počítal Truhlář s bytem pro jednoho ruského (sovětského) úředníka jménem Oblomov, který se do něj zanedlouho nastěhoval se svoji ženou a králíčkem Kadlíčkem.

To se ale nestalo dříve, než jeho dosavadní mobiliář slíbil jiným „komunistickým elitám“ městečka a následně nahradil „zabaveným nábytkem z bývalého německého majetku“.

Truhlář držel slovo. Krátce nato došlo k násilnému zvratu majetkových poměrů.

Rodina Jonasů se musela s částmi mobilního majetku, které jí zbyly, nejprve nastěhovat do bytu v zadním domě a následně pak byla přesídlena doslova do chudobince.

Hostinskému Techlinovi se zalíbily přibory, které si beze studu před očima majitelky vzal.

Dosud nenainstalovaná koupelňová souprava – byla ještě na půdě a měla být vestavěná po válce – se stala vlastnictvím četníka Heinze.

des Kapitäns.

Spätestens jetzt wurde den Herren klar, dass sie längere Zeit einer Art Attrappe aufgesessen waren.

„Sie werden noch von uns hören, gnädige Frau“, wendete er sich wieder in seiner gewohnt süßlichen Art der Dame zu. Anschließend schritt er sichtlich wütend die Treppe hinunter und Herr Ulmenrot stolperte so gut es seine Behinderung zuließ hinterher.

Wie sich herausstellen sollte, hatte Truhlär die Wohnung für einen russischen Beamten namens Oblomov vorgesehen, der sie auch kurze Zeit später mit seiner Frau und dem Kaninchen Kadliček (Karlchen) bezog.

Dies geschah jedoch nicht bevor er ihr bisheriges Mobiliar anderen "kommunistischen Eliten" des Städtchens zugesagt und anschließend durch "requirierte Möbel aus ehemaligem deutschen Besitz" ersetzt hatte.

Truhlär hielt Wort. Kurze Zeit später erfolgte die gewaltsame Umkehrung der Besitzverhältnisse.

Die Jonas-Familie musste mit Teilen der ihr verbliebenen beweglichen Habe zuerst eine Wohnung im Hinterhaus beziehen und wurde anschließend regelrecht in das Armenhaus verfrachtet.

Der Gastwirt Techlin legte Wert auf die Essbestecke, die er schamlos unter den Augen der Besitzerin an sich brachte.

Die noch nicht installierte Badezimmernitur - sie befand sich noch auf dem Dachboden und sollte nach dem Kriege eingebaut werden

K jejich odvozu byli nuceni Němci, uvěznění z politických důvodů.

Když si Heinze přítom všiml, že nějaký předmět chybí, hrozil dámě zatčením.

O několik minut později se (postrádaný) předmět nacházel opět mezi ostatními.

Obytný pokoj se stal majetkem rodiny poštmistra.

Novým vlastníkem ložnice se stal bývalý zemědělský dělník s pozdější starosta Jaroslav (?).

Když se jednou v noci v podnapilém stavu vracel v doprovodu své ženy domů, došlo mezi nimi k hádce a paní křičela:

„Járo, ty jsi zloděj, ty jsi okrad Němce.“

Vyvládnění majetku ani ponižování, šikaně a projevům svévole, jímž byla rodina následně vystavena, nemohl tento šedý kapitánův plášť zabránit, několik měsíců jí poskytnout ochranu, se mu však věru zdařilo.

Překlad do češtiny: Helga Grimmová, Třeboň, spolupráce Bernhard Riepl, Kaplice

- wurde Eigentum des Gendarmen Heinze.

Zu deren Abtransport wurden Deutsche zwangsverpflichtet, die aus politischen Gründen inhaftiert waren. Als Heinze dabei auffiel, dass ein Gegenstand fehlte, drohte er mit der Verhaftung der Dame.

Minuten später fand sich der Gegenstand unter den übrigen wieder. Das Wohnzimmer wurde Eigentum der Familie des Postmeisters. Neuer Besitzer des Schlafzimmers wurde der ehemalige Landarbeiter und spätere Bürgermeister Jaroslav (?).

Als er einmal des nachts in angetrunkenem Zustand in Begleitung seiner Frau nach Hause torkelte und es zu einem Streit zwischen den Eheleuten kam, schrie die Frau: „Jaro, ty jsi zloděj, ty si okrad Němce (Jaroslav, du bist ein Gauner, Du hast die Deutschen bestohlen).“

Die Enteignung des Vermögens sowie die Demütigungen, Schikanen und Willkürakte, denen die Familie anschließend ausgesetzt war, hatte er nicht verhindern können, wohl aber einige Monate davor Schutz gewähren, dieser graue Mantel des Kapitäns.

